

Skarga wniesiona w dniu 10 września 2008 r. — Advance Magazine Publishers przeciwko OHIM — Capela & Irmãos (VOGUE)

(Sprawa T-382/08)

(2008/C 301/80)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advance Magazine Publishers, Inc. (Nowy York, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Esteve Sanz, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: J. Capela & Irmãos, Lda. (Porto, Portugalia)

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) z dnia czerwca 2008 r. w sprawie R 328/2003-2, tak aby stwierdzić, że odwołanie wniesione przez stronę skarżącą do Izby Odwoławczej jest zasadne i że w konsekwencji sprzeciw zostaje oddalony i zezwala się na rejestrację rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 czerwca 2008 r. w sprawie R 328/2003-2; oraz
- obciążenie strony pozwanej i, w razie potrzeby, J. Capela & Irmãos, Lda., będącej drugą stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „VOGUE” dla towarów i usług z klas 9, 14, 16, 25 i 41

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: J. Capela & Irmãos, Lda

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: portugalski słowny znak towarowy „VOGUE Portugal” zarejestrowany pod nr 143 183 dla towarów należących do klasy 25; portugalska firma nr 32 046 „VOGUE-SAPATARIA”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: (i) naruszenie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady nr 40/94 i zasady 22 rozporządzenia Komisji nr 2868/95⁽¹⁾, jako że Izba Odwoławcza nieprawidłowo stwierdziła, że dowód przedstawiony przez J. Capela & Irmãos, Lda., będącą drugą stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą, stanowi dowód rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego; (ii) naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, jako że Izba Odwoławcza nieprawidłowo uznała, iż towary o których mowa są podobne; naruszenie art. 61 ust. 1 i art. 62 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94 w zakresie w jakim Izba Odwoławcza nieprawidłowo oparła swoją decyzję na fakcie, iż strona skarżąca nie zakwestionowała ustaleń Wydziału Sprzeciwów odnośnie do dowodu używania czy podobieństwa przedmiotowych towarów i usług a także na fakcie, iż w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów strona skarżąca uznała w sposób dorozumiany, że dowód używania był wystarczający.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2008 r. — New Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-383/08)

(2008/C 301/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: New Europe (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: A.-M. Alamanou, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w formie pisma z dnia 2 lipca 2008 r. doręczonego skarżącej w tym samym dniu, na mocy której odmówiono skarżącej dostępu do danych dotyczących nazw spółek i nazwisk osób fizycznych wymienionych w dokumentach, które zostały ujawnione przez Komisję; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi skarżąca kwestionuje decyzję Komisji — która została jej notyfikowana pismem z dnia 2 lipca 2008 r. — na mocy której Komisja odmówiła ujawnienia nazw spółek i nazwisk osób fizycznych związanych z tzw. „sprawą Eximo”, wymienionych w dokumentach ujawnionych skarżącej w odpowiedzi na jej pierwszą skargę.

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, wskazując iż:

Po pierwsze, zdaniem skarżącej, sporna decyzja w sposób rażąco narusza prawo z uwagi na fakt, iż Komisja dokonała błędnej interpretacji i w sposób nieprawidłowy zastosowała wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾, nie zbadawszy okoliczności faktycznych i nie przedstawiwszy powodów odmowy. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w ocenie okoliczności faktycznych poprzez uznanie, że ujawnienie wspomnianych nazw i nazwisk naruszyłoby ochronę interesów handlowych spółek oraz prywatności i integralności osób fizycznych. Skarżąca twierdzi również, że stosując wykładnię rozszerzającą terminów „ochrona interesów handlowych” i „ochrona prywatności i integralności osoby fizycznej”, Komisja naruszyła zasadę możliwie najszerszego dostępu do dokumentów wyrażoną w art. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

Po drugie skarżąca podnosi, że sporna decyzja narusza art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ Komisja odmówiła skarżącej pełnego dostępu do dokumentu, który był już w tym czasie publicznie dostępny.

Po trzecie skarżąca wskazuje, iż nie informując jej o podstawie wydania decyzji i ograniczając się do przywołania wyjątków określonych w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 253 WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2008 r. — Elliniki Nafppigokataskevastiki i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-384/08)

(2008/C 301/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elliniki Nafppigokataskevastiki AE Chartofylakeiou (Skaramangas, Grecja), Howaldtswerke-Deutsche Werft

GmbH (Kilonia, Niemcy) i ThyssenKrup Marine Systems AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: U. Soltész, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 16 decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie przepisów nr C 16/2004 (ex NN 29/2004, CP 71/2002 i CP 133/2005) wprowadzonych przez Grecję na korzyść Hellenic Shipyards; oraz
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania poniesionymi w niniejszym postępowaniu przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2008)3118 z dnia 2 lipca 2008 r. (wersja ostateczna) dotyczącej szesnastu regulacji wprowadzonych przez państwo greckie na korzyść Hellenic Shipyards S.A. („HSY”), a w szczególności stwierdzenie nieważności art. 16 tej decyzji, zgodnie z którym Komisja uznała, że gwarancja odszkodowawcza udzielona, na wypadek odzyskania pomocy państwa od HSY, przez jej poprzedniego właściciela — Bank of Industrial Development („ETVA”) — na rzecz konsorcjum⁽¹⁾, które nabyło HSY na podstawie umowy sprzedaży udziałów (Howaldtswerke-Deutsche Werft⁽²⁾ i Ferrostaal), stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa i należy niezwłocznie zaprzestać jej udzielania.

Skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż gwarancja odszkodowawcza zawarta w umowie prywatyzacyjnej została udzielona w czasie, gdy ETVA był kontrolowany przez państwo. Według skarżących gwarancja odszkodowawcza została skutecznie przyznana dopiero po dokonaniu prywatyzacji ETVA, a zatem stanowiła środek wynegocjowany między podmiotami prywatnymi i niezależnymi od państwa greckiego, a zatem nie można jej uznać za pomoc państwa.

Skarżące podnoszą nadto, iż błędny jest sformułowany przez Komisję zarzut, że dwie odrębne klauzule umieszczone w załączniku do umowy sprzedaży udziałów stanowiły jeden kompleksowy mechanizm przysparzający korzyści HSY. Skarżące twierdzą w istocie, że obie te gwarancje zostały udzielone niezależnie od siebie. Ponadto, skarżące utrzymują, że Komisja błędnie uznała, iż HSY odniosła korzyść z gwarancji odszkodowawczej, skoro w świetle okoliczności faktycznych sprawy jedynie Piraeus Bank może być uznany za podmiot, któremu gwarancja ta przysporzyła korzyści.

Skarżące twierdzą, że Komisja błędnie uznała, iż HSY przyznana została korzyść gospodarcza ze względu na gwarancję odszkodowawczą, która i) stanowi standardową klauzulę prawa prywatnego, ii) została udzielona po dokonaniu należytej oceny oraz iii) mieści się w zakresie zachowań właściwych dla prywatnego podmiotu gospodarczego.